

ΕΦΗΜΕΡΙΣ ΠΟΥ ΤΗΝ ΓΡΑΦΕΙ Ο ΣΟΓΡΗΣ

Τὸν ἕκτον διατρέχουμεν καὶ δέκατόν μας χρόνον
καὶ μένει πάλιν ἔδρα μας ἡ γῆ τῶν Παρθενῶνων.

Πέμπτ' Ἰουνίου τοῦ μηνός,
ποῦ στρίβ' ἡ βίδα καθενός.

Στὴν Ἐκθεδὴν μετὰ στολῆς
κι' ὁ κτηνοτρόφος Φαδουλῆς.

ἘΞ Ἀργους. — Περικλέτο μου, βλακεία κλασική,
ἦλθα κι' ἐγώ στὴν Ἐκθεσὴ τὴν κτηνοτροφική,
νὰ καμαρώσω καὶ νὰ δῶ τὰ ζῶα τῆς Ἑλλάδος
κι' ἂν θέλῃ μεταρρυθμιστὴν καὶ τῶν κτηνῶν ὁ κλάδος.

Ἄργος, ἀνέκραξα, κλεινὸν
καὶ πόλις ἵπποτρόφος,
δέξου κι' ἐμὲ μετὰ κτηνῶν,
ποῦ φβέγγομαι πανσόφως.

Δέξου τὸ δόλο μου σκυλί,
δέξου καὶ τὸ γαϊδοῦρι,
δέξου κι' ἐμοῦ τοῦ Φασουλῆ
τὴν μαϊμουδένια μούρη.

Προσέρχομαι ὅτῃν ἑορτὴν μεγάλου γεγονότος,
τὴν χαιρετίζ' ὡς ἀπαρχὴν μελλούσης εὐτυχίας,
δεχθῆτε κι' ἔναν κόκορα, ποῦ πάντα πρώτος πρώτος
τὸ στρίβει σὰν ταξιαρχος ὅτ' ἀς κορονομαχίας.

Χαίρετε, ζῶα προσφιλή,
ἔσετε τιμᾶτε ποῦ καὶ ποῦ
καὶ τῶν Ρωμηῶν τὸν τόπον,
δεχθῆτε καὶ τὸν Φασουλῆ,
ὅστις δὲν θέλει τοῦ λοιποῦ
παρέα μετ' ἀνθρώπων.

Ἀπηθῆσα κι' ἀπέκαμα ὅτῃν πλάσιν τὴν σφριγῶσαν
ν' ἀκούω καθημερινῶς τῶν λογικῶν τὴν γλώσσαν,
ἐφούστωκα τῶν Ἀθηνῶν
ἄερα παρατρῶγον,
ποθὴ τὴν γλώσσαν τῶν κτηνῶν,
τὴν γλώσσαν τῶν ἀλόγων.

Ἔτος χίλια κι' ὀκτακόσια κι' ἐνενηντα σὺν ἑννιά.
νέοι πόλεμοι λυσσαώδεις μετ' ὅτ' ὀν ψεῖται τὸν ντουινιά

Ποῦντος ἑξακόσια σὺν ἐξηνταεῖσι,
ἔδθονο δι' ὄλους τὸ νερὸ θὰ τρέψῃ.

Τοῦτο λαχτάρα μου κρυφή,
θέλω μ' ἀνθρώπινη μορφή
νὰ γίνω χοῖρος παστρικός καὶ ξέστρωτο γαϊδοῦρι,
καὶ νᾶναι κατοικία μου κἂν σταῦλος κἂν ἀχοῦρι.

Θέλω ὅτῃς λάσπαις νὰ χρωθῶ μὲ τᾶλλα τὰ γουρούνια,
θέλω κασιτὰ καὶ γενῶ καὶ τράγος μὲ κουδούνια,
νὰ βόσκει καὶ νὰ νέμωμαι τὴν χλόην τῆς κοιλάδος,
θέλω νὰ γίνω καὶ τρανός
καὶ νυκτοκράτης πετεινός,
νὰ καθαρίζω δυνατὰ τὴν δόξαν τῆς Ἑλλάδος.

Θέλω νὰ γίνω Χιμπαντζῆς, μαϊμού κοκκινोकῶλα,
θέλω νὰ γίνω πῆθκος, ἔλεφας, σιταρήθρα,
θέλω καὶ βῆδι νὰ γενῶ γιὰ νὰ πιστεύω σ' ἔλα
καὶ πᾶς ἡ διοργάνωσις δὲν εἶναι μπουμπουλῆθρα.

Θέλω νὰ γίνω κι' ἄλογο καὶ πτερωτὸ πουλάρι
γιὰ νᾶχω καθβαλάρηδες εἰρηνικούς ἵππῶτας,
ἀλλ' ὅμως θέλω νὰ γενῶ καὶ δυνατὸ μουλᾶρι
νὰ δίνω μὲ τὰ πίσω μου κλωτσιὰς ὅτους πατριώτας.

Θέλω σὰν ταῦρος ἄγριος νὰ κατακουτοῦλῶ
κάθε μεγάλου κούτελο βελτίωσι γεμάτο,
θέλω νὰ γίνω μπουμπουλῶνας γιὰ νὰ κατακυλῶ
τῆς βρώμας τῆς πολεμικαῖς ὅτ' ἀς ὑπνόμους κάτω.

Χαίρετε, ζῶα προσφιλή,
κι' ἐπιθύμῶ νὰ γίνῃ
μία Ρωμαϊκὴ Βουλὴ
μόνον μὲ σᾶς τὰ κτήνη.

Νὰ παύσῃ τῆς ρητορικῆς ἡ λυσσαλέα μούρη,
νὰ λείψουν νομοσχέδια, ποῦ τοὺς Ρωμηοὺς θὰ ρέψουν,
κι' ἀφοῦ μὲ τοὺς ἀνθρώπους τοῦ τοῦ κράτος ἐξετέθῃ
τοῦλάχιστον τὰ ζῶα τοῦ νὰ μὴν τὸ μασκαρέψουν.

Τοιαῦτα πρὸς τὴν Ἐκθεσιν ἀμίλησα προχείρως
καὶ δὲν ἠκούσθη τῶν κτηνῶν ἀντίρρησης καμία,
καὶ τότε μ' ἐπλησίασε καθορθωμένος χορὸς
καὶ μοῦπε: «νά πῶς μ' ἔκαναν τὸ Κράτους τὰ ταμεῖα».

Εἶπεν αὐτὰ, κ' ἐπήδησε μὲ γυλλισμούς 'στὸν βοθροκ,
κ' ἐκύτταξα καμαρωτὸ καὶ φουσκωμένο κορκοκ.

Βλέπεις κ' ἐμένα, Φασουλή;
αὐτὸς ὁ κορκοκ μου μίλει.

Ἦμιον δεινὸς συζητητῆς, ἀρβίλων πατριώτης,
καὶ πολεμάρχος πρῶτης,
κ' ἀφότου διὰ τῆς φυγῆς ἐτίμησα τὸ γένος
ἐγὼνα κορκοκ διαλεκτὸς καὶ παραφουσκωμένος.

Μὰ νάσου κ' ἕνας ἀχαμνὸς
καὶ πολυδάκρυτος ἀμνός,

τὸ χάλκινο κουδοῖνι του 'κτυποῦσε τάγκα τούγκα,
κ' ἐγὼ τοῦ λέω «δὲν μοῦ λές σὲ τίνοσ εἶσαι στρογγυγῆ;
κ' ἐκεῖνος ὁ κακόμοιρος μοῦ λέει «τὸ Κορρόνι»,
κ' ἀρχίζει δυνατὰ μπε μπε, καὶ τὴν ψυχὴ μου λῶνει.

Καὶ πάλιν τὸν ἠρώτησα, βρὲ Περικλέτο χάχα,
μὴν εἰς' ἐκεῖνος τάχα
ὁ πρῶς κ' ἄκακος ἀμνός, ὁ Κορρόνας ὁ γέρον,
ὁ τοῦ πολέμου τοῦ κλεινοῦ τὰς ἀμαρτίας ἀφρων;

Μὰ νὰ κ' ἀλέκτωρ ζωηρὸς
κ' ἀπὸ τοὺς φίνους φίνος,
ἐγώμαι, λέγει λιγυρὸς,
ὁ πετεινὸς ἐκεῖνος,

ποῦ τῆς Βουλῆς τὰ προβάτα σὰν 'δῶ χωρὶς ρουσφέτι
κ' ἀρχίζουν πεινάς σοβαράς,
τότε φωνάζω τρεῖς φοραὶς,
κ' ἀμέσως ἀπαφρονῶνται τρεῖς τῆς φώρας τὸ Ντοβλέτι.

Ὅμως ἰδοῦ προσέρχεται κ' ἀδύνατο κριάρι
καὶ λέγει μὲ καμάρι:
«Ἐγὼ χρυσομάλλος κριάς ὑπῆρξα τῆς πατρίδος
καὶ δέρας τῆς Κολχίδος,
κ' ἐκέντρισα τὴν ἀμίλλαν τοῦ κάθε Στρατηλάτου,
μὰ τώρα πλέον, Φασουλή,
ἀπέμεινα χωρὶς μαλλί,
καὶ τὸν κασιδὴ κούρεψε νὰ πάρης τὰ μαλλιά του».

Καὶ μία μοῦλα μὲ κλωτσᾷ καὶ φεύγει βραβευθεῖσα
κ' ἀντιπολιτευόμενος μακτροσκίλος ἔλυσσα,
καὶ τοῦπα «βρὲ μακτροσκυλε καὶ μοῦργε θηριώδη,
γιατὶ μὲ τρόπον εὐσημίον τὴν πεινά σου δὲν κρύπτεις;»
ὅμως ἐκεῖνος μοῦγλειψε τὸ χερί καὶ τὸ πόδι,
κ' ἀμέσως ἐκατάλαβα πῶς εἶναι σκύλος γλύπτης.

Μὰ κ' ἕνας ἵππος πτερωτὸς
ἐμπρὸς μου στέκει προπετῶς,
κ' ἐγώμαι, λέγει, τῆλογο τῆς ἀστραπῆς ἐκεῖνο,
ποῦ χάνομαι σὰν ἀστραπῆ
ὀπότεν Γούρκου τοσελεπῆ
τὸ φέσι διακρίνω.

Ὁ Γκιούλ, μονάκριβο σκυλί,
ἐφιγουράρει πολὺ,
οὐχ ἤττον κ' ἡ γαῖδαρά μου τραβᾷ κοντὰ τῆς δλουε
κ' ὑπόσχεται ταχύποδας νὰ μᾶς γεννήσῃ πῶλους,
γιὰ νὰ καθίσουν εἰς αὐτοὺς τὰ μοῦτρα τὰ τρανὰ
Σωτήρων λιμαδρόν,
κ' ὀπίσω τῶν μὲ φονίκα καὶ σκούζων ὠσαννὰ
τὰ πλήθῃ ψηφοφόρων.

Μεγάλο πανηγύρι,
γυλλίζουσι γύρω χοῖροι,
γαυγίζουσι σκυλιὰ,
βυζαίνουσι τὰ μοσχάρια,
κλωτσουσι τὰ μοῦλάρια,
πετοῦν τὰ πουλιὰ.

Ὁ κόσμος ἀλαλάζει,
τὸ πρόβατον βελαίζει,
ὁ Γκιούλ μοσχοβολᾷ,
ὁ γαῖδαρος γακρίζει,
ἡ κότα κακαρίζει,
ὁ πρᾶγος κουτουλά.

Χρυσὸς τῶν ζῶων χρόνος,
φωτῶν ποικίλων τόνος
διάφορος ἤχει,
τῶν ζῶων στυαυλία,
τῶν ζῶων μεγαλεῖα,
κτηνώδης ἐποχή.

Ἐξ Ἀθηνῶν. — Βρὲ Φασουλή, μὲ τῆς Βουλῆς τὴν
πῶς 'στῶν κτηνῶν τὴν Ἐκθεσιν ἐπήγες τὴν μεγάλην;
[ζάλην]

Πῶς δὲν ἐπέστης δαπανῶν μηδὲ τοσοῦτων κόπων,
ἐνφ' φλογίξ' ἡ ζέστη;
οὐ 'στῶν κτηνῶν τὴν Ἐκθεσιν κ' ἐγὼ μὲς 'στῶν ἀνθρώ-
εἰς τὴν Βουλὴν τοῦτέστι. (πων,

Νέκρα, καθμένη Φασουλή,
ρουχαλιτὸ καὶ νύστα,
κ' ὑπὸν εἰς δλουε προκαλεῖ
νομοσχεδίων λίστα.

Δὲν συκινῶν
ψυχὴν καὶ νοῦν
μοῦτρα ρητόρων ἐξαλλα,
πολεμικὰ
καὶ ναυτικὰ,
καὶ τέτοια κουρουφέζαλα.

Πάλιν ὁ φευτοπόλεμος κινεῖ τοὺς Βουλευτὰς
μὲ πάθος καὶ χολήν,
ἡ σάχλα καταφύγιον ἐζήτει κατ' αὐτὰς
κ' εὐρήκε τὴν Βουλὴν.

Πάλιν ἀπειλούν εὐθύναι
τὴν Βουλὴν τῶν λογικῶν,
ἢ δὲ λέξις ἦτο κι' εἶναι
κάρυον ἐμετικόν.

Διαιρέσεις ἄρον ἄρον, διαιρέσεις μὲ τὸ ζόρι,
καὶ καχιόνου Βουληφόροι,
καὶ τοῦ Κόντε παραγγέλλουν
'στὸ ντουλάπι νὰ τὰ κλείσῃ,
μὰ τὰ θέλουν, μὰ δὲν θέλουν,
ποὺ θηλεῖά νὰ τοὺς κολλήσῃ.

Νούμερα τοῦ Συμπούλου τοὺς ἰδρόνου, Φασουλῆ,
μεσονύκτιον σημαίνει, παύει δράσις σφριγγλῆ,
τώρα νικηταὶ κοιμούνται καὶ ναυμάχοι Τουρκοπνίκες,
κι' ἡ Βουλὴ σὰν τὴν Σαπῶ
ψάλλει μὲ σεβντὰ κρυφά:
«δέδουκε μὲν ἄ σελάνα, μέσαι δὲ σημαίνουιν νύκτες,
κι' ἐγὼ μόνῃ δὲν καθεύδω
κι' ἄγρυπνος εἰς ἔργα σπεύδω».

Φασουλῆ μου κακομοίρη, τρὶς ἄλοι σου, τρὶς ἄλοι! ...
τρεις δραχμαῖς θὰ βάλουν φόρο 'στὸ γνωστό σου τὸ σκυλί.
Μὲ τὸν Γκιουλὸν τὸν μυρωδάτο θὰ τραβήξῃς συμφορατικῶς,

ἐπετάξαν σὰν πουλιά
τὰ χρονάκια τὰ παληά,
ποῦ λουκάνικα κρεμοῦσαν εἰς τῶν σκύλων τῆς οὐραῖς.

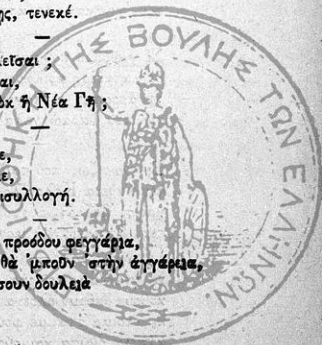
Τώρα τώρα
ἔπῃραν φόρα
βελτιώσεις κυνικαί.

Θέλεις σκύλους
νέχῃς φίλους;
θὰ πληρώσῃς, τενεκέ.

Γκιουλὸν καλεῖσαι;
μοθρογος εἶσαι,
ἢ Μπουλντοκ ἢ Νέα Γῆ;

Φόρο στείλε,
μαῦρε σκύλε,
γιά τὴν περισυλλογῆ.

Προκοπῆς καὶ προόδου φεγγάρια,
ἐλ' οἱ σκύλοι θὰ ἔμποῦν στὴν ἀγγάρια,
καὶ θ' ἀρχίσουν δουλειά

καναπέδων σκυλιά,
πού τὰ ζῆ ντιστεγκὲ τιμπελιά.

Δίχως λόγια
δὸς τοῦ μπόγια
τὲ ξυλένιο σου σκυλι,
ἢ τὰ κόλα
μὲ μιὰ φόλα
νὰ τινάζῃ, Φασουλῆ.

Ἄδεσπότους δεσιμεύουν κρηφνας
καὶ σκυλάκια μινδὸν γιὰ δεσποίνας,
καὶ θρηγεὶ δεσποινίς
καὶ μαντάμ ευγενής,
μὸν ἀμούρ, μὸν μπεμπέ, μὸν κανίς.

Ἐξ Ἄργους. — Ξέρασα γι' αὐτὰ πού γράφεις, Πε-
(ρικλέτο,

πρὸ πάντων δὲ με τῆς Βουλῆς τὰς σοβαράς εὐθόνας,
καὶ τώρα ἴσῃς Ἐκθέσεις γυρῶ το μπουκέτο
καὶ μὲ παχεῖα λιπάσματα θά φθάσω ἴσῃς Ἀθήνας.

Ἐκθέσεις δὲν χρειάζονται καὶ τέτοια κολοχούθια,
κι' ἀκούσετε, τοὺς φώναξα, κι' ἐμένα τὸν φερόσκο,
κι' ἂν θέλετε βελτίωσι καὶ προκοπῇ ἴσῃ ἀλήθεια
νὰ φερέτ' ἐπιδηγόρας ἀνθρώπους ἴσῃ Ρωμαϊκο.

Κι' εἶδα ἔμπρὸς μου μιὰ γελάδα,
πού τὴν ἔλεγαν Ἑλλάδα,
μὲς ἴσῃ μάτια μὲ κυτῆ,
μὰ κι' ἐγὼ τῆς εἶπ' αὐτὰ:

Σὲ γνωρίζω, κακομοῖρα,
πού μουγγρίζεις καὶ πιναῖς,
κι' ἔχεις κατανήσει στεῖρα
καὶ μοσχάρι δὲν γενναῖς.

Σὲ γνωρίζω τώρα πάλι
ἀπὸ τοῦτο σου τὸ χάλι,
κι' ἀπὸ τοῦτα τὰ μαστάρια,
πού γίνιχαν κρεμαστάρια.

Σὲ γνωρίζω πού γυρῶς
σὲ καταῆρη καλαῖα,
κι' ἄρρωστη κι' ἴσῃν περναῖς
σάν τοῦ Φαραῶ γελάδα.

Σὲ γνωρίζω, πού ταῖεις
τὸν καθένα Κολονέλο,
καὶ σὲ βάζουν νὰ στολιζῆς
τὰς Ἐκθέσεις γιὰ μοντέλο.

Σὲ γνωρίζω, πού γιὰ σένα
κῆδον ράβδον ὀλοένα,
κι' ἐτοιμάζεται μὲ φούρια
κάποια διαίτα καινούρια,

μήπως ξανακάνῃς γάλα,
μὰ δὲν βγάζεις μήτε στάλα.

Σὲ γνωρίζω, πού καὶ ξένοι
σου ριχτήκανε φαγάδες
νὰ στραγγίσουν ἔ, τι μένει
ἀπὸ μᾶς τοὺς Ρωμαγαγάδες.

Κι' ἔλερωσε τοῦ Πρίγκηπος χιονάτο πανταλόνι
κάποια γελάδ' ἀδιάντροπη γιὰ τὴν καλὴ χρονιά,
καὶ παρευθὲς κτηνηάτρος σπαθᾶτος ξεσπαθῶνει
μὲ τοῦ σπαθῆ τοῦ τὴν αἰχμὴ νὰ βγάλῃ τὴν σβουριά.

Κι' εἶπε μετὰ φαῖδρότητος ὁ Βασιλεὺς μεγάλης:
«ἤθ' εὐκαιρία καὶ γιὰ σὲ τὸ ξίφος σου νὰ βγάλῃς»,
κι' ὄλοι γιὰ τοῦτο ἔγλασα, κι' ἔγλασα κι' ἐγὼ
μ' ἐκείνο τὸ κατόρθωμα, πού κάνει Στρατηγὸ.

Γιὰ ζῆφα διανεμόνται βραβεῖα πρὸς ἀνθρώπους,
βραβεύεται μαντρόσκυλος καὶ Πήγασος πτερόπους,
βραβεύεται κι' ὁ σκύλος Γκιούλ, ἂν κι' εἶναι τῶν τριῶν,
γιὰ τὸν ὄμα τοῦ μοναχά, πού φανερόνει ῥόδον.

Χαρὰ σ' ἐμὲ τὸν κύριον, ὕφονονται τὰ φόντα
συγχρόνου κινικότητος, πού τὴν ὕμνον καιροί,
βραβεύουν καὶ πολῦτιμα τῶν ζῶων προτόνια,
φρέσκο τῆς ὥρας βούτυρο, γασούρτι καὶ τυρί.

Νέων ἀγώνων κότινος κι' ἐπιζήλος μυρσίνη
κι' ἐκάθητο διαφροσφερῆς ἡ νέα Ρωμαρησύνη
σὲ διαφροστολιστῆ γωνιά
κι' εἶχε ἴσῃ τοῦ μούτρο της σβουριά.

Καὶ τότε, ἐφώναξα κι' ἐγὼ διὰ φωνῆς εὐθύμου:
«ἤθ' εὐκαιρία καὶ γιὰ μὲ νὰ βγάλω τὸ σπαθὶ μου».

Οἱ Ἐκφυλοὶ, διατριβὴ τοῦ Μιταυτῆ σπουδαία,
ὕψηγητοῦ διαπρεποῦ εἰς τὸ Πανεπιστήμιον,
ἐκεῖ καὶ γῶνίς ἐμπεῖρος, ἐμβριθεῖα κι' ἴδια,
κι' ἐκφύλων πρόσωπα πολλὰ καὶ τοῦ Σπαρκὸ προσόμιον.

Μεγάλῃ Χρηστομάθεια Νεοελληνικῇ
ὑπὸ Λεγκράν κι' ὑπὸ Περνὸν, ὄλο δοκίμων Γάλλων,
περὶ τε καὶ ποιήματα συναμιλλῶν' ἐκεῖ
Βαλακρίτου, Σολωμοῦ, καὶ τῶσων τῶσων ἄλλων.
Ἐκδότης εἶναι τῶν Γκαρνῆ τὸ Βιβλιοπωλεῖον,
τῶν Παρισίων ἐκδόσις, πολῦτιμον βιβλίον.

Παρισινὸν Ραφεῖον τοῦ Γεωγῆ τοῦ Μπαλάσκα
ἴσῃς Ἑθνικῆς Τραπεζῆς ἐκείνο τὸ στενόν,
πού στέκεσαι θαυμάζων καὶ μὲ τὸ στήμα χάσκα
πρὸ τῶσων ὑπεραμῆτων ἀρίτων κι' εὐθῆνων.

Ἐφημερὶς τὸ Ζάπι μὲ κατακλύζων ρεῦμα
εὐθῆνικῆς σατύρας καὶ μ' ἀφθονον τὸ πνεῦμα,
ὄλη γραμμὴν εἰς στίχους, πρωτότυπος, τρελλῆ,
πού τὴν ἀπολαμβάνουν οἱ ἴδιοι κι' οἱ πολλοί.

Τοῦ ΡΩΜΗΟΥ μας τὸ Γραφεῖον, ὄλο μέτρα καὶ ρυθμὸς,
ἴσῃ Πιννακωτῶν τὸν δρόμον, δεκαπέντε ἀριθμὸς.